

Hoera, een baby!

Wibren van der Burg, 4 oktober 2016

Deze week kreeg een collega een kind. Heugelijk nieuws natuurlijk. Dus moest ik een kaart uitzoeken om haar te feliciteren. En daarbij verbaas ik me elke keer weer. Ongeveer negentig procent van het aanbod aan kaarten heeft als tekst: *Hoera een meisje!*, of *Hoera een jongen!* (In Engeland is het overigens niet veel anders, zo bleek me vorig jaar toen ik daar op zoek mocht naar een kaart voor een andere collega.)

Het zijn niet alleen de geboortekaarten waarbij het geslacht van het kind zo sterk wordt benadrukt, maar het gebeurt ook bij andere dingen, zoals de slingers, de babykleertjes en de beschuit met muisjes. Toen ik op school zat, waren er geen blauwe en roze muisjes. Er was maar één kleur. En je kreeg de babykleertjes van je oudere broertjes of zusjes, neefjes of nichtjes – zonder onderscheid in geslacht. Dus waren er neutrale kleuren.

Kinderen kunnen tegenwoordig ook de achternaam van de moeder krijgen. Of van beide ouders. Juist daarom verbaast het me dat we rond baby's zo sterk de nadruk leggen op het geslacht. Vroeger was dat vanwege het idee van een mannelijke stamhouder of bedrijfsopvolger misschien nog van belang, maar dat is tegenwoordig toch niet meer het geval. Maar vanaf de eerste dag wordt het jonge kind op allerlei manieren in een specifieke geslachtsrol geduwd en wordt die rol benadrukt.

Die geboortekaarten verbazen me ook om een andere reden. Voor de meeste jonge ouders die ik ken, is het geslacht vrij onbelangrijk: als ze maar een gezond kind krijgen. Slechts in uitzonderingsgevallen is er echt een voorkeur. Bijvoorbeeld als er al een meisje is, willen veel ouders graag een jongen als volgend kind, of omgekeerd. Dus waarom zou je juist in je gelukwens iets zo sterk benadrukken dat voor de meeste ouders niet zo belangrijk is?

Bovendien, het kan evengoed zijn dat als de ouders wel een voorkeur hadden, het kind van het 'verkeerde' geslacht was. Als je zo'n kaart zou sturen, zou de kans dus reëel zijn dat de ouders diep in hun hart helemaal niet zo blij zijn met een meisje of een jongen. Die kans is dan zelfs vijftig procent – nogmaals: voor die ouders die wel een voorkeur hadden. De kans is immers maar de helft dat het kind van het gewenste geslacht is. Ik ken een gezin met elf meisjes. Ik denk dat vanaf zo ongeveer het vierde meisje een kaart met 'Hoera een meisje!' door de ouders toch als een wat cynische poging tot wrange humor zou zijn opgevat – hoe blij ze overigens waren met hun elf dochters.

Gelukkig was er onderin het schap ook nog een enkele kaart met een neutralere tekst. Ik heb de kersverse ouders dus maar gefeliciteerd met de tekst *Hoera een baby!* Als ze binnenkort deze blog lezen, weten ze in ieder geval dat er over die kaart heel diep filosofisch nagedacht is.